

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: **N. H. M.**
státní příslušnost: X
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem
Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 2026, čj. CPR-2551-4/ČJ-2026-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se *zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení
- III. Žalované se *nepřiznává náhrada* nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Policie uložila žalobci správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států Evropské unie po dobu 12 měsíců. Podle žalobce tím nepřiměřeně zasáhla do jeho rodinného a soukromého života. Délka zákazu vstupu je podle něj také nepřiměřená. Žalovaný měl zvážit méně omezující opatření. Soud se s námitkami žalobce neztotožnil a žalobu zamítl.

II. Rozhodnutí žalované a související skutkové okolnosti

2. Žalobce, občan Vietnamu, při pobytové kontrole dne 17. 11. 2025 předložil svůj cestovní doklad a policie zjistila, že na území České republiky pobývá nelegálně. Platnost jeho překlenovacího štítku skončila dne 15. 4. 2025. Celkem sedm měsíců tedy pobýval na území bez oprávnění. Policie s ním proto zahájila řízení o správním vyhoštění.
3. Žalobce do protokolu uvedl, že do České republiky přicestoval dne 21. 12. 2022. Věděl, že mohl pobývat na základě překlenovacího štítku jen do 15. 4. 2025, ale zapomněl, že již nemá povolení. Zajímal se o možnost legalizace pobytu, leč marně. Uvedl také, že si příležitostně vydělává na vietnamské tržnici asi 10 000 Kč měsíčně. V České republice ani v EU nemá příbuzné a ve Vietnamu má rodiče a sestru. Dne 18. 11. 2025 mu policie uložila správní vyhoštění s odkazem na § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Současně mu uložila zákaz vstupu v délce 12 měsíců. Žalobce se proti rozhodnutí odvolal.
4. V odvolání namítal, že rozhodnutí je nepřiměřené, protože v České republice pobývá od roku 2022, po většinu času zde měl legální pobyt, spolupracoval se správním orgánem a v obdobných případech správní orgány ukládají pouze povinnost opustit území. Tvrdil také, že správní vyhoštění mu ztíží možnost získat pobyt v schengenském prostoru. Dále namítal nedostatečné posouzení dopadů do soukromého a rodinného života a odkazoval na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, čj. 3 Azs 240/2014-37, a ze dne 28. 2. 2014, čj. 5 As 102/2013-34. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože správní orgán nezjistil všechna hlediska významná pro test přiměřenosti.
5. Žalovaná tyto námítky neshledala důvodnými a odvolání zamítla rozhodnutím ze dne 30. 3. 2026, čj. CPR-2551-4/ČJ-2026-930310-V230 („rozhodnutí žalované“). Žalobce po skončení platnosti překlenovacího štítku dne 15. 4. 2025 nespĺňoval podmínky vstupu a pobytu podle čl. 6 Schengenského hraničního kodexu. Bez platného oprávnění pobýval na území déle než sedm měsíců. Navíc se od 19. 12. 2024 neregistroval na nové adrese, čímž porušil oznamovací povinnost podle § 93 zákona o pobytu cizinců. Nebýt pobytové kontroly, žalobce by v neoprávněném pobytu pokračoval.
6. K otázce přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalovaná zdůraznila, že žalobce v České republice nesdílí domácnost s občanem České republiky ani Evropské unie, nevytvořil zde rodinu a jeho nejbližší příbuzní žijí ve Vietnamu. Zpětnou integraci v zemi původu tedy usnadňuje rodinné zázemí. Dobu zákazu vstupu je v zákonném rozmezí. Žalovaná zohlednila spolupráci žalobce jako polehčující okolnost. Dlouhodobý neoprávněný pobyt a vědomé porušování povinností pak zohlednila jako okolnosti přitěžující. Podle žalované by byl přiměřený i delší zákaz pobytu, délku ale nakonec ponechala beze změny.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

7. **Žalobce** namítá, že žalovaná dostatečně nezohlednila délku a charakter jeho pobytu v České republice. Na území žije od roku 2022 a většinu této doby zde pobýval legálně. Nelegální část pobytu považuje ve srovnání s celkovou dobou pobytu za zanedbatelnou. Nic nebránilo tomu, aby správní orgány místo správního vyhoštění vydaly pouze rozhodnutí o povinnosti opustit území. Takové opatření by podle něj mělo výrazně mírnější dopady než správní vyhoštění, které mu téměř znemožní návrat do České republiky. Z těchto důvodů považuje správní vyhoštění na dobu 12 měsíců za nepřiměřené.

8. Žalobce dále namítá, že správní orgány nesprávně posoudily otázku nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života. Zdůrazňuje, že jde o neurčitý právní pojem, nikoli o prostor pro správní uvážení, a že správní orgány proto měly přiměřenost samostatně a pečlivě právně posoudit. Odkazuje přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, čj. 3 Azs 240/2014-37, podle něhož § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu neposkytuje diskreční oprávnění, neboť posouzení nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života je otázkou interpretace a aplikace práva.
9. Stejně tak žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, čj. 5 As 102/2013-34, z něhož dovozuje, že výklad tohoto pojmu a podřazení skutkového stavu pod něj představuje právní otázku, nikoli otázku volného správního uvážení. Judikatura současně vymezila hlediska, která mají správní orgány v imigračních věcech hodnotit, zejména povahu a závažnost veřejného zájmu, délku pobytu cizince, dobu uplynulou od porušení povinností, jeho chování, rodinnou situaci, existenci nezletilých dětí, intenzitu zásahu do osobního a rodinného života, rozsah vazeb na hostitelský stát, imigrační historii, věk a zdravotní stav. Žalobce tvrdí, že tato kritéria správní orgány v jeho případě řádně neposoudily.
10. **Žalovaná** odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vypořádala s celým případem. Správní vyhoštění je zákonné i přiměřené. Žalobce pobýval na území České republiky bez oprávnění, porušil pravidla pobytového režimu a není tu žádný závažný osobní ani humanitární důvod, který by odůvodňoval upuštění od vyhoštění. Při rozhodování žalovaná postupovala individuálně, přihlédla ke všem relevantním okolnostem případu a zohlednila také absenci integračních nebo rodinných vazeb žalobce v České republice. Délku správního vyhoštění stanovila v tomto individuálním případě na 12 měsíců. Dodal, že žalobce si měl být vědom podmínek, za nichž může na území České republiky pobývat.
11. Ke zmiňované judikatuře Nejvyššího správního soudu žalovaná uvedla, že na projednávanou věc skutkově ani právně nedopadá. Podle žalované šlo v těchto věcech o případy, v nichž existovaly mimořádné okolnosti, jako byl dlouhodobý pobyt, rodinné vazby nebo vyšší míra integrace do společnosti. Tyto okolnosti však v případě žalobce zcela chybí. Žalovaná proto nesouhlasila s tvrzením, že by měla postupovat stejně jako v citovaných případech. Zdůraznila, že vůči žalobci nepostupovala přísně, ale jeho situaci individuálně posoudila a dospěla k závěru, že správní vyhoštění představuje odůvodněné a přiměřené opatření odpovídající okolnostem věci.
12. K námitce nepřiměřeného zásahu do soukromého života žalobce žalovaná uvedla, že jde pouze o obecné tvrzení bez konkrétního skutkového podkladu. Zdůraznila, že žalobce v průběhu správního řízení ani v odvolání neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by prokazovaly nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života.

IV. Posouzení věci

13. Soud se zabýval tím, zda oba správní orgány správně posoudily přiměřenost správního vyhoštění a jeho zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Dále se věnoval tomu, zda přiměřeně stanovily dobu zákazu vstupu a zda nebylo namístě uložit pouze povinnost opustit území.
14. Žaloba *není důvodná*.

a. Nejobecnější východiska pro posouzení přiměřenosti dopadů správního vyhoštění.

15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, „až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“
16. Policie se současně musí zabývat tím, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců totiž nelze rozhodnutí o vyhoštění vydat, pokud by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
17. Kritéria pro posouzení přiměřenosti stanoví § 174a zákona o pobytu cizinců. Policie má zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu na území, věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je státním občanem. Současně platí, že účastník řízení má povinnost poskytnout policii veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti rozhodnutí.
18. Právo na respektování soukromého a rodinného života nicméně není právem absolutním, neomezitelným. Je třeba vyvažovat mezi zájmem cizince na nezasahování do jeho soukromého a rodinného života a protichůdným zájmem státu na dodržování právních předpisů, potažmo na ochraně veřejného pořádku. Samotná skutečnost, že rozhodnutí o správním vyhoštění zasáhne do soukromého či rodinného života cizince, tedy bez dalšího neznamena, že je takové rozhodnutí nezákonné. Zásah a porušení práva na respektování soukromého a rodinného života jsou dvě různé věci. Zásah může být stále přiměřený, tedy i v pořádku. Až nepřiměřenost zásahu vede k porušení tohoto základního práva. Rozhodující je proto vždy konkrétní intenzita tohoto zásahu.
19. Policie tak musí zkoumat, zda tu cizinec skutečně vede rodinný nebo soukromý život takové povahy a síly, že by jeho přerušení bylo v poměrech projednávané věci nepřiměřené. Význam má zejména to, zda reálně naplňuje tvrzené vztahy, jak jsou pevné a dlouhodobé a zda existuje skutečná překážka, pro kterou by tento život nemohl pokračovat v zemi původu.

b. Správní vyhoštění nebylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.

20. Žalobce správně tvrdí, že posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života je otázkou interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu, nikoliv předmětem správního uvážení. Z této argumentace však nijak nevyplývá pochybení správních orgánů. Rozhodující je, zda správní orgány přiměřenost posoudily konkrétně a ve vztahu ke zjištěným skutkovým okolnostem věci. To se tady stalo.
21. Správní orgány zohlednily, že žalobce nesdílí společnou domácnost s občanem České republiky ani Evropské unie, nevytvořil zde vlastní rodinu, jeho nejbližší rodinní příslušníci (rodiče a sestra) žijí ve Vietnamu a jeho rodinné zázemí významně ulehčí jeho reintegraci ve Vietnamu. Podle protokolu o výsledku žalobce policie informace potřebné k posouzení přiměřenosti zjišťovala.
22. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen poskytnout správnímu orgánu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Žalobce však v průběhu pohovoru ani na přímý dotaz neuvedl žádné konkrétní skutečnosti,

z nichž by bylo možno dovodit intenzivní soukromé či rodinné vazby na území, špatný zdravotní stav apod. Ani v žalobě netvrdil nic bližšího o tom, jak konkrétně by správní vyhoštění mělo nepřiměřeně zasáhnout do jeho soukromého a rodinného života. Argumentuje pouze tím, že na území pobývá již od roku 2022 a že doba jeho nelegálního pobytu je ve srovnání s pobytem legálním zanedbatelná. Soudu není jasné, co ještě mohly správní orgány udělat pro zjištění a zohlednění možného nepřiměřeného zásahu. Nelze totiž posuzovat zásah do vazeb, které žalobce nepředložil nebo které patrně ani neexistují.

23. Jen skutečnost, že žalobce pobýval na území od roku 2022 a část tohoto pobytu byla legální, bez dalších konkrétních okolností sama o sobě nepostačuje k závěru, že správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Soud nadto nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že doba jeho nelegálního pobytu byla zanedbatelná. Pokud žalobce na území pobýval neoprávněně po dobu sedmi měsíců. Nejedná se o dobu natolik krátkou, aby ji bylo možné bez dalšího považovat za nevýznamnou.

c. Žalovaná řádně zdůvodnila délku zákazu vstupu.

24. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 2. 3. 2017, čj. 1 Azs 363/2016-25, zdůraznil, že stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, je věcí správního uvážení, jehož meze dává zákonné rozpětí. Tuto úvahu musí policie v rozhodnutí řádně odůvodnit, aby soud mohl přezkoumat, zda nepostupovala svévolně nebo excesivně. Soud proto neposuzuje, jestli by na místě policie rozhodl stejně. Pouze hodnotil, zda správní orgány délku zákazu vstupu řádně zdůvodnily.
25. Policie žalobci uložila zákaz vstupu na dobu 12 měsíců z možných pěti let [§ 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců]. Žalobce namítal, že je to nepřiměřeně přísné. Soud má za to, že správní orgány zákonným požadavkům dostály. Dvanáctiměsíční zákaz vstupu uložily výrazně pod horní hranici zákonného rozpětí. Jeho délku odůvodnily konkrétními okolnostmi věci. Spolupráci žalobce označily jako polehčující okolnost a dlouhodobý neoprávněný pobyt a vědomé porušování povinností jako okolnosti přitěžující. Nejsou tu přitom žádné okolnosti, které by svědčily pro závěr, že zákaz vstupu na dobu 12 měsíců je v případě žalobce nepřiměřený.
26. Soud proto uzavírá, že správní orgány odůvodnily délku zákazu vstupu dostatečně a jejich úvahy jsou srozumitelné a přezkoumatelné, bez jakékoli svévole. Tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.

d. Žalovaný nemohl žalobci uložit povinnost opustit území namísto vyhoštění.

27. Žalobce namítal, že mu správní orgány měly namísto vyhoštění uložit povinnost opustit území. To by totiž nemělo pro žalobce tak fatální důsledky jako správní vyhoštění.
28. Soud této námitce nepřisvědčil. Policie totiž (bohužel) nemá možnost volně vybírat mezi správním vyhoštěním a povinností opustit území podle toho, které z těchto opatření považuje za mírnější (viz k tomu bod 45 rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2025, čj. 41 A 25/2024-66). Jsou-li splněny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a současně nejsou dány okolnosti podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy že by důsledkem správního vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, není dán prostor pro postup podle § 50a (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2021, čj. 6 Azs 313/2020-40).

29. Ve věci žalobce tu byly podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, protože žalobce pobýval na území neoprávněně po dobu sedmi měsíců. Současně soud neshledal důvodnou jeho námitku, že by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Za této situace žalovaný nepochybil, pokud mu neuložil jiné, méně omezující opatření. Žalobní námitka ani v tomto směru není důvodná.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
31. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Proto jí soud nepřiznal právo na jejich náhradu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 20. května 2026

Martin Kopa, v. r.
samosoudce